særlig søger at fremstille, hvorledes Forholdet burde være, hvorledes det ene Menneske bør opføre sig over for det andet, og hvorledes Samfundet burde indrettes for at komme Retfærdigheden saa nær som muligt.

Retslære derimod giver Oplysninger om, hvorledes Forholdet i alle sine Forgreninger er, og Formaalet for Undervisningen i dette Fag vil især være at give Eleverne Kundskab om de vigtigste Lovregler, som har Interesse for dem i det daglige Liv, og som bør kendes af alle. Vi har derfor ogsaa fra første Færd af været paa det rene med, at man ved en Undervisning, hvor man paa en Gang tilstræber at udvikle Eleverne i gavnlig Henseende og bibringe dem praktisk nyttige Kundskaber, ikke kunde udelukke noget af de to omtalte Fag.

Endelig har vi som Undervisningsæmne optaget Psykologien, der saa at sige er Nøglen til Forstaaelse af Menneskelivet, og som i høj Grad letter Opfattelsen og Forstaaelsen af alle de andre Discipliner. Vi beklager selvfølgelig, at vi ikke tillige har kunnet optage Fysiologi og Sundhedslære og i det hele sprede os over et langt større Omraade, end Tilfældet er. Ved det Udvalg, vi har gjort, har vi imidlertid ment at imødekomme den største Trang hos vore Elever; og selv om det skulde lykkes os siden at udvide vort Foretagende, vil ovennævnte 4 Fag dog vedblivende danne Kjærnepunktet i vor Undervisning.

Det er nemlig altsammen noget, som unge Kvinder og ofte ogsaa unge Mænd er uvidende om. Politisk Historie, Læren om Samfundets lovordnede Tilstande, om de Lovregler, der gælde Menneske og Menneske imellem, Kendskab til selve Menneskets sjælelige Liv og Aarsagen til Menneskenes Tænkemaade og Handlinger — alt dette, der dog er saare vigtigt, og som paa mange Steder nu læres i Udlandets Skoler, synes man med Flid her hjemme at have udelukket, især fra de højere Pigeskoler, hvor man i Stedet herser i Kongerækker, Krigshistorie og Dogmatik.

Kvindelig Fremskridtsforening opretter nu efter Nytaar et Kursus, hvor der vil blive givet unge Kvinder Lejlighed til at indhente en Del af det forsømte. Undervisningen vil, i hvert Fald foreløbig, væsenlig komme til at bestaa i Foredrag; dog vil der sandsynligvis blive givet Eleverne Lejlighed til at rette Forespørgsler og besvare skriftlige Opgaver. Iøvrigt vil der, inden Undervisningen tager sin Begyndelse, blive berammet en Sammenkomst mellem Lærerne og Eleverne, hvor Fremgangsmaaden nærmere vil blive drøftet.

Idet vi haaber, at Foretagendet vil møde den fornødne Sympathi og vinde den fornødne Tilslutning, opfordrer vi alle, som maatte ønske at deltage i vor Undervisning, at melde sig snarest muligt hos Fru *Johanne Meyer*, Naboløs 4, eller Hr. *N. J. Nørlund*, Schacksgade 11.

Det af Kv. Fr. nedsatte Udvalg for social-politisk Skole.

Hvad vil de gøre med os?

Af

Louise Nørlund.

»Hvis der er nogen, der ikke røres af det Spørgsmaal: Hvad bør vi gøre for hjemløse Børn? saa vil maaske det Spørgsmaal: Hvad vil de gøre med os? fremkalde saa megen desto større Interesse.«

Jeg kom til at mindes denne Sætning af en fremmed Forfatter ved at gennemlæse de. Artikler, der har staaet i dette Blads Nr. 3, 5 og 7 om Børnenes Ret og Børnehjemmenes Betydning og Stilling til det øvrige Samfund. Det er da for at slaa til Lyd for den samme Sag: Børnehjems lige saa absolute Nødvendighed som Børneskoler, at jeg skal tillade mig, som ovenfor nævnt, at vende Spørgsmaalet om og spørge: Hvad vil de hjemløse Børn gøre med os.

Det er Barndommens Oplevelser, Indtryk og Iagttagelser, der danner Grundlaget for det voxne Menneskes Karakter. Det er derfor af allerstørste Betydning saavel for Mennesket selv, som for Samfundet i sin Helhed, at Børnene komme til at leve under saa sunde og rene Forhold som vel muligt, saavel i moralsk som i rent legemlig Henseende. Det er Viljen, der fæstner, hvad Tanken har grebet og Følelsen sluttet sig til. Men naar Tanken er sløv og Følelsen raa — og saaledes kan daarlige Forhold forkvakle Børnenaturen —, da bliver Viljen ond. Vi faa et Menneske mere i Samfundet, om hvem der kan siges: »Hans (eller hendes) Haand var imod alle.« Det er ikke et Tilfælde, at Flertallet af Forbrydere er uægte eller forsømte Børn. Ej heller er det disse Børns »uægte Fødsel«, der fører dem hen imod Forbryderbanen. Det er derimod de Livsvilkaar, Samfundet byder slige Børn, der med Nødvendighedens Lov tvinger dem henimod det Skraaplan, der ender med Straf og Tugthus. Man (ɔ: Samfundet) tillader til en Begyndelse Faderen (og i enkelte Tilfælde ogsaa Moderen) at skjule sig for sit Barn, man dækker med ømtaalige Hænder over Faderens Fejltrin eller Skændsel (hvad man nu vil kalde den Gærning at avle Børn uden for Ægteskabet) — hans Navn skal ikke prisgives for denne Sags Skyld, hans Pung gør man det forsigtigste Greb i som vel muligt, medens Barnet, der ikke har bedt om at komme ind i Verden, der er aldeles uskyldig i sin egen Tilværelse, medens det Livet igennem skal gaa med Navnet »uægte«, udsat for Sult, Forsømmelse, knubsede Ord og Haandgribeligheder. Thi det Bidrag, Faderen skal yde sit Barn, er saa ringe, at kun den usleste Pleje kan købes derfor. Og under saadanne Forhold henlever Barnet sin Tid, gør sine Erfaringer og samler Indtryk, hvis Spor aldrig udslettes. Vi behøve jo blot, for at holde os til noget bestemt, at se paa de Forhold, Barnet lever under paa Fattiggaardene, selve de af Samfundet bekostede Anstalter. Det er sandelig ikke de bedste Indtryk, Barnet samler sig her i Samlivet med Vagabonder og Forbryderelementer, dem Fattiggaardene jo ogsaa skal huse. Og dog venter man — Samfundet forlanger det — at slige Børn skal sejle paa ret Køl